

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Magni Sanctimagna passi, suo exemplo excitare nos debent ad amorem
crucis, & patientiæ. Cap. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

continua precibus a Domino id cupiebat obtinere, ut ipsi hominem quendam ostenderet, qui eum viam veritatis edoceret. Cuius vice quidam vobemontis homo huius rei flagrat desiderio, vox quadam calius lapsa, ita eum allocutus est: Exi foras ad limina templi. & offendes illic hominem, qui te viam veritatis edocet. Exiens igitur invenit mendicam quendam, diruptis foratilis luto spe pedibus, cuius vestes in uniuersum vix tribus obolis suppatae, quem salutans ita affatus est: Deo tibi Deo prosperam mane. Respondit mendicula: Non memini me vnquam aduersum mane habuisse. Et Magister: Cur inquit, id fortunatum te faciat Deus? Quid ita loqueris? respondit mendicula: Sed nec infortunatus aliquando fui: Et illi: Vnde istud? quid tibi hec tua verba volunt? Et pauper: Nihilquam, ait, in seclis fuit Rufus magister: Magister: Saluet, inquit, te Deus: iam nunc aperit os loqueri: neque enim capio, quid dicas: Tuim pauper respondit: Id fuit amittentem. Optabas mihi Magister, prosperam mane, & ego me nunquam aduersum habuisse respondit: quando enim fame premitur, Deum laudo: si frigus patior, si grando, si nix, si pluuia cadit, si aura strena est vel turbulenta, Deum laudo: si miser sum atque despectus: Deum similiter laudo, & idem nunquam triste mihi mane contigit. Optabas etiam me fortunatum fieri, & ego nunquam me infortunatum fuisse respondi: non enim cum Deo viuere, certisq; sanis, quicquid ille facit, non posse non esse optimum. Vnde quicquid vel ipse dabit vel euenire mihi permittebit: siue gratiam id est, siue contrarium, dulce, vel amarum, laetus id tanquam optimum ab ipso suscepi, & idem nunquam infortunatus fui. Dicebas praeterea, ut felicem me faceret Deus, ad quod ego similiter, nunquam me infelicem fuisse subiunxi: soli namq; Diuina voluntati inhaerere statui, in quam si integre meam transfudi voluntatem, ut quicquid ille vult, & ego velim: & meam ipsi voluntatem ex integro resignaui. Quam diues anima fuit, & plena thesauris virtutum caelestium istius mendiculae.

CAPVT QVARTVM.

Magni Sancti, magna passi, suo exemplo excitare nos debent ad amorem crucis & patientia.

93. l. ep. 117. 94. l. ep. 11. 1. de pro. uident. col. 1. 4. Quid improbus homo, inquit S. Iulianus Pelagiana, secunda omnia habeat, ac contra vir probus, atque omnibus laudibus, qua in hominem cadere possunt, cumulat, in acerbissimis malis versetur, res profecto est coniecta atque comprehensu difficilis, atque humana natura modum excedens. Id enim Diuini iudicii permittere necesse est. Sed hoc ipsum afflictis & iniqua pallis magno est solatio, quod idem Sanctus alias scripsit. Ne odio sinis, hoc nostri arbitrij non est, ac forte esse ne quidem fieri potest: omni enim modo praestantissimi quique viri improbi inuisi sunt, ac propterea sancti viri huiusmodi odium subierunt. Et, ut eius Magister S. Iohannes Chrysostomus scripsit, nullus vnquam ex his qui Deo maxime cari

aliquid acceptabiles fuerunt sine pressuris vixit, etiam si non ita nobis videatur &c. Videbis, omnes prius aduersitatibus probatos, ita demum Diuina familiaritate dignos habitos fuisse, maximamq; ad illum habuisse confidentiam. Et certissimum est, quod scriptum relinquit S. Teresa per viam difficultatis ac laborum a Deo conditi eos, quos multum diligit: & quod magis eos diligit, et etiam per grauiores difficultates eos conducere. Hinc S. Hieronymus: Difficile est in maledica ciuitate, si honeste detraherent, & pura & munda macularent, non aliquam sinistrae ramosi sabulam contrahere. Vnde quae rem difficillimam & penes impossibilem optat Propheta potius quam praesumit, dicens: Beati immaculati in via, qui ambulauit in lege Domini, immaculatos in via viuis secuti appellat, quos nulla obscanti riuuoris aut a maculari, quae opprobrium non acceperint aduersus proximos suos. Plena sunt historiae Ecclesasticae talium exemplorum. Collegit multas calamitatis Claudius Episcopus, & obseruauit de calumniatoribus haereticorum quemo Conradus Brunus. Omnis autem quam plurimis, adferant aliqua exempla, non aequae omnibus perspecta, excepta ex vitis eximiorum Sanctorum & Ecclesiarum Doctorum, quorum lectione, afflicti & pressi, & humiliati ab omnibus, non tantum a malis sed etiam a bonis & piis, & quidem sine iusta causa a se data infamati, possunt se excitare ad laetam crucis baulationem, & ad amorem aucthorum crucis, ac crucis ipsius manus ac intensus desiderium.

Apostoli in primis, post impugnatam a diuertis perpetuam Mariae Virginitatem, non effugerunt linguas detractorum viperas. Nam Marcion Haeresarcha, & Valentinus nouae heresis promulgator, ex Apostolorum Petri & Pauli contentione, ausus est sigillate Apostolorum ignorantiam, quod adhuc aliquid eis defuerit, ad perfectam de rebus Christianae Religionis scientiam consequendam, aliamque Euangelij formam superinductam a Paulo, citra eam, quam praemiserant Petrus, & ceteri, prout Tertullianus, qui eius confutat temeritatem, & retundit procaciam, testatur. Marcion vero, qui non recipiebat Apostolos, eius occasione contentione, ipsos non incesse rectam via ad veritatem Euangelij, exclamare solitus erat, tanquam in praeuaricatores atque simulatores, quem idem refellit Tertullianus.

Rursum Porphyrius haec eadem legens, in Paulum inuehitur, eumque procacitatis arguit, quod Principem Apostolorum ausus est reprehendere, & arguere in faciem, ac rationem cōstringere, quod male fecerit, id est, in eo errore fuerit, in quo fuit ipse, qui alium arguit delinquentem, ut scribit Hieronymus.

Post ipsum Iulianus Apostata in Petrum effutire blasphemias non dubitauit. Nam de eo, inquit Cyrillus: Cauillatur & hypocritam esse dicit, & per Paulum reprehensum, eo, quod interdum Grae- l. 9. flu.

95. l. in. per. cap. 18. ep. 16. ad Princi. piam. Pl. 118. ti. Pl. 1. 4. lib. 2. de Contro. tia c. 9. & 10. l. 2. de ha. teticis cap. 6. 96. Baron. An. 51. 32. de pra. scrip. c. 25. l. 4. adu. Marc. e. 3. ep. 89. ad August. Con. Iul. l. 9. flu. cōrums

0.131. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

corum moribus vivere studuerit, interdum etiam Iudeorum, ignorans omnino artificiosissimam in illis dispensationem.

1 s. con. Marcion. cap. 3. Tertullianus vero, & alij, inconstantia vitio iure reprehensum esse Petrum dicunt, quod pro personarum qualitate victum variaret, timens eos, qui erant ex circumcisione fideles.

1. 1. de baptif. cont. Donatist. c. 1. & 1. 6. cap. 2. Quin & S. Augustinus, dum exemplo Petri Cyprianum errantem excusat, Petrum in crimen adducit, cum ait: In sanctis Scripturis didicimus, Apostolum Petrum, in quo primatus Apostolorum tam excellenti gratia preeminet, aliter quam veritas postulabat, de circumcisione agere solitum, a posteriore Paulo esse correctum. Et infra: Si potius Petrus contra veritatis regulam, quam postea Ecclesia tenuit, cogere gentes Iudizare, cur non potius Cyprianus contra veritatis regulam, quam postea tota Ecclesia tenuit, cogere hereticos, & Schismaticos denovo baptizari.

I. de med. cap. 30. Et alio in loco, reprehendit in Petro eius studium non rectum imponendi super humeros gentium iugum legis. Et libro de Agone Christiano, eum in superstitiosam prauamque simulationem lapsum esse testatur.

97. S. Dionysius Areopagita S. Pauli Apostoli discipulus, scribit se monitum a Polycarpo, quod Polycarp. parricida appellaretur, eo quod in Gracos impiè vteretur Græcorum sententiis.

S. Epiphanius, Salaminæ Cypri Episcopum, Doctorem Catholicum, Hæresum hostem & oppugnatorem, Anthropomorphitarum heresi contaminatum fuisse censuit Theophylus Alexandria Episcopus Catholicus, valde à S. Hieronymo, eius epistolarum interprete, laudatus, & à S. Epiphano, magnus Origenistarum & Anthropomorphitarum oppugator, & cuius post obitum inuenta est memoria apud posteros, magna æstimatione tituloque sanctitatis, ut patet ex Epistolis S. Leonis Papæ, & Vitæ SS. Patrum, & Peato Spirituali, & Baronio.

Socr. 1. 6. hist. c. 9. Sozom. 1. 8. c. 14. Niceph. 1. 3. c. 12. Hieron. ep. 70. 78. & ad Hier. Leo ep. 51. & 64. Socr. 1. 6. cap. 13. Bar. An. 401. to. 5. Prat. c. 195. Vit. pp. 1. 3. de cõpua. num. 5. 1. 9. de humil. n. 19. 41. epist. ad Theoph. Alex. to. 3. Bibl.

Eundem Epiphanius, tanquam violatorem Canonum increpauit S. Chrysostrmus, & ex Ecclesiâ, quam Epiphanius erat ingressus, coëgit discedere, minatus illi tumultum populi, nisi abscederet.

S. Chrysostrmus, notæ doctrinæ & sanctitatis Doctor Ecclesiæ, gravissimis calumniis & priuatim & publice a subditis & ab æqualibus exagritus est. Suspectus fuit S. Hieronymo: grauissimè vexatus est à Theophilo Alexandrino Episcopo, supra commemorato, qui S. Chrysostrmum, adiutus à triginta sex Episcopis, tanquam reum citauit ad Concilium Chalcedone coactum, edicto regio, quod etiam intrahi iubebatur ad iudicium Concilij, accusantibus eum (per supplices libellos, Concilij Patribus porrectos) tum aliis, tum duobus eius Clericis, quos ille, ob scelera patrata ab Ecclesiâ expulerat. Ob quas accusationes S. Chrysostrmus pulsus in exilium fuit non semel, & damnatus à Synodo Constantinopolitana, vincituf-

que in exilium ductus, & in eo mortuus, multaque in exilio grauiora & indigna passus, quæ ipsemet recenset. Quæ omnia & plura alia fuscè narrat Baronius ex veteribus Ecclesiasticis historiis. Postò inter accusationis contra S. Chrysostrmum institutæ capita plurima, præsertim à Ioanne eius Diacono, tradita Synodo Chalcedonensi, hæc quoque erant, quæ ipsemet recenset S. Chrysostrmus in Epistola ad Cyriacum, & Photius in sua Bibliothecâ: Quod dignitatis multas Ecclesiæ vendidisset: quod fornicatus esset, quod diceret Clericos nullos honore dignos, corruptos, inutiles, & aliis prætereà contumeliis afficeret, quod S. Epiphanium nugacem & damnosum appellaret, quod aduersus Severianum commenta & insidias struxerit, irritans aduersus eum Decanos: Quod librum edidisset aduersus Clerum, plenum syphophantiis & calumniis: Quod neque procedens in Ecclesiâ, neque exiens oraret: Quod reciperet mulieres, solus eum solis agendo, omnes alios euicendo foras: Quod ita Ecclesiæ reditus conuerteret, ut sciret nemo, quem in vltim conuersi sint: Quod solus comederet, balneo vteretur, illud aliis vetans, vitam Cyclopi turpiter ac voluptuosè duceret. Quod pugno percussisset quemdam in Ecclesiâ Apostolorum, & profuente sanguine ex ore percussis, nihilominus Sacrificium obtulisset. In eadem Synodo Acacius, Beræensis Episcopus famâ notissimus, tum ob monasticam antè actam vitam in solitudine Syriæ, tum ob Sacrarum literarum peritiam, dedit libellum aduersus S. Chrysostrmum sedecim capita continens. Inter hæc, fuerit: quod aduersus Ecclesiâ loqueretur: illius altare furiarum plenum appellans; quod gloriaretur aduersus Ecclesiâ, dicens: Amore pereò & infanio; & quod deberet declarare hos loquendi modos, non notos & novos in Ecclesiâ: quod peccatoribus aditum aperiat, reciduos admittendo ad absolutionem, & in eorum curationem promittens, quotiescunque peccassent: quod blasphemè dixerit, Christum oratorem non fuisse exauditum, & non bene orasse. Quod populum seducat, ac fiat seditio aduersus Synodum: Quod alienas Parochias inuadat, & Episcopos ordinet: Quod Clericos inauditis iniuriis affecerit, & contumeliis: Quod alienum depositum vi rapuerit: Quod Origenistas suscipiat, & eos, qui cum Ecclesiâ sunt uniti, & venerunt cum literis commendatiuiis, in carcerem detraxerit, & mortuos in ipso, ne quidem respexerit. Et ipse ad Olympiadem Diaconissam scribit, se in publico tribunali accusationem incidij. Et alibi narrat, quomodo monachi eo Cæsaream ingresso volebant domum eius incendere, ut inde eum exturbarent. Quas suas persecutiones & quartâ totâ & quintâ epistolâ recenset. Mortuo S. Chrysostrmo, cum nomen eius tanquam Episcopi Catholici & probi,

ep. 102. Theod. To. 4. nal. ep. 127. A. 3. 6. Chalcid. Nic. cap. 4. lib. 4. ep. 11. To. 3. edit. ep. 1. To. 3. A. 4. Eph. To. 1. ep. 1. 31. ep. 1. Col. 5. ep. 14. Col. 5. Bar. A. 4.

probi, in Ecclesiasticis tabulis referri cuperet
 Nic. 14. Articus Episcopus Constantinopolitanus, & id
 cap. 27. ipsum suaderet S. Cyrillo Episcopo Alexandri-
 no. S. Cyrillus vehementer obstitit, & ad Atticu-
 phorus (scilicet per Synodum) quomodo inter E-
 piscopos Laicos, aut inter germanos & legitimos, qui
 talis non est confisset: Nam si parui id facimus & duci-
 mus, non adfert dolorem Apostolorum choro Iudas pro-
 ditor, in eodem cum illis ordine census: Iuda autem no-
 mine in eorum numerum relato; quo deinde Mathias
 nobis loco poneretur: Et quidem perstitisset S. Cy-
 rillus in sententiâ, ni visione Diuinâ admonitus
 & per Epistolam à S. Ilidoro Pelusiotâ S. Chry-
 sostomi discipulo, mutasset opinionem de eo.
 Vnde cogito suo errore; eum in album Epi-
 scoporum Catholicorum, & proborum re-
 tulit.

To. c. 7. S. Cyrillus Alexandrinus à Theodosio Im-
 edit. Pelt. peratore pido, tanquam perturbator habitus, vt
 patet ex eius Epistolâ ad Cyrillum, quæ extat in
 Concilij Ephesini Actis. Quæ autem sic passus
 ab aliis, ipsemet memorat in suis Epistolis, præ-
 ep. 3. 8. 14. fertim Epistolâ octauâ: *Lactant, inquit, voces in me
 insaniâ plenâ: Hic quidem quod cecos egenosq; per ini-
 iuriam oppresserim, alius quod ferrum in Matrem
 strinxerim, nonnulli quod ancilla præsidio aurum alicui
 abstulerim.*

To. 3. c. 1. Idem S. Cyrillus Ephesi abdicatus est Epi-
 scopatu à Synodo 43. Episcoporum, tali formâ
 decreti, quod extat in Actis Concilij Ephesini:
 Cum Cyrillus & Memnon, insignis illius iniquitatis,
 que accidit, auctores extiterint, & vt Ecclesie sanctio-
 nis piâq; piissimorum Augustorum decreta pessunda-
 rentur, occasionem præbuerint, & prædictorum capitu-
 lorum promulgatione se hereticos esse plenissimè si-
 gnificarint; æquum est, vt ipsi quidem exauthorati-
 nis sententiâ plectantur. Reliqui verò (scilicet alij
 Episcopi Catholici, qui S. Cyrillo, Romani
 Pontificis in legitimo Concilio Ephesino vi-
 ces obeunti, adhærebant) qui in ipsorum erro-
 rem adducti sunt, excommunicationis vinculo tan-
 tisper inmodentur, donec proprio tandem delicto agni-
 to, heretica Cyrilli capua anathematizent.

Ada C6c. Item Ioannes Episcopus Antiochenus, S.
 Ephesi Cyrillum, chartis publicè affixis, declarauit
 esse hereticum Apollinaristam, & Sabellia-
 To. 3. c. 3. nismi eum infimulauit. Quin & S. Ilidoro Pe-
 lusiotæ persuaserunt aduersarij S. Cyrilli, vt
 crediderit sat diu, S. Cyrillum, vnam naturam
 tantum in Christo cum Eutychete Hæretico
 1. ep. 323. 324. agnosceret, vt apparet ex Epistolâ S. Ilidori ad
 illum.

ep. 113. Theodoretus Cyri Episcopus vulgare Cy-
 rillum Nestorio adhæsisse: Quod & Iba fecit,
 per Epistolam circularem, per Prouincias mlti-
 sam. Quam ob rem complures, haud inferioris
 ordinis viri, scandalum passi sunt, & ad Cy-
 rillum de his literas scripsere acerbiore. Quæ,
 Bar. 10. f. A. 432. inquit, Baronius, de Cyrillo longè, lateq; in Orien-

talibus Ecclesiis diffamata, plurimorum sanctorum vi-
 rorum animos pulsauerunt, & perturbauerunt infignioris
 fama Monachos Orthodoxos.

Et S. Ilidoro Pelusiotâ reprehendit S. Cy-
 rillum Alexandrinum, quod violentas senten-
 tias ferret, rebus prius non bene examinatis, &
 quod multi ex iis, qui Ephesi coacti erant, eum tra-
 ducerent, vt suas inimicitias persequentem, & vici-
 scentem, ac non ea, qua Iesu Christi sunt, ortho-
 dxè quarentem. Et aliâ in Epistolâ, sic cum aliâ
 de re monet: Ne & ego condemner, & tu Diui-
 nam iudicium subeas, similitates ac dissidia com-
 prime. Ne priuata ac domestica contumelia vltio-
 nem, quâ, tanquam ære quodam alieno, à mortali-
 bus obstrictus es, in viuentem Ecclesiam deriuas, atque
 eternam ipsi diffensionem pietatis specie atque obtentu
 compara.

S. Gregorius Nazianzenus carpebatur à qui-
 busdam Monachis, qui ei delicias & vitæ mol-
 litiem obiciebant, ac diuitias, quod incon-
 gruam Monacho vitam ruri duceret. Et eò
 progressi sunt, vt ad altare Dei sacrificantem
 lapidibus appeterint: quod ipsemet in carmine
 quodam & in Epistola ad Theodorum Episco-
 pum Tyanensem refert. Vbi addit afflictum sibi
 ab Aduersariis, quod alienam vxorem expeteris,
 scilicet adulter, vt explicat eius Commentator
 Elias Cretensis. Item calumniâ passus est,
 quasi per literas cum Theodoro Mopsuesteno
 Hæretico communicaret. Eidem offensi erant
 Episcopi Orientis ob defensionem Episcopo-
 rum Occidentalium. Occidentales verò in odiu
 Orientalium, à quibus fuit collocatus in thro-
 no Ecclesie Constantinopolitane, facescuerunt
 ei negotia de Sede illa, tanquam ab eo illegiti-
 mè occupatâ. Et aduersarij sparserunt in vul-
 gus, eum Constantinopolim venisse, incensum
 Episcopatus illius cupiditate, vnde purgare se
 coactus fuit, Oratione 27. cui titulus, De non
 affectatâ Cathedrâ Constantinopolitanâ. Sed
 cum nihil profecisset, & illi exasperarentur ma-
 gis: Episcopatus publicè renunciauit in Synodo,
 & in Cappadociam reuersus est, post triennalē
 in Vrbe Constantinopolitana commorationē.
 Quæ ipse narrat in carmine de vitâ suâ & Ora-
 tione 3. Sed & fides eius Catholica passa est gra-
 ues censuras. Nam, vt ipsemet scribit ad Basilium,
 Multi, inquit, nos, vt circa fidem parum firmos, accu-
 sant: Atque nos alij planè impietatis infimulant, qui
 nos sanam doctrinam à nobis vulgari credunt.

S. Athanasius, quàm multis crucibus oneta-
 tus, & ex eis affixus vixerit, testatur Rufinus: In
 huius, inquit, persecutione, vniuersus coniuuatus orbis,
 & commoti sunt Principes terra, gentes, regna, exerci-
 tus, coierant aduersus eum. Vnde coactus est sex
 annis latere in cisternâ quadam, vt idem scri-
 bit, & Sozomenus. Imò, vt Metaphrastes ait in
 eius Vitâ; ei omnis locus fuga factus est: quia qua-
 rebatur vsque ad eò, vt premia proponerentur iis,
 qui vbiunque terrarum eum inuentum indicassent.

M m m Cui

Clivitates simul omnes movebantur & Principes. Et ita sub Constantino & Constantio, & Iuliano Apostata, & sub Valente Imperatoribus, fugâ sibi consulere debuit, & in sepulchro Patris totos tres menses delitescere. Tandem condemnatus fuit à Concilio Mediolanensi, teste Seuero, & Hilario, & ipso Athanasio in Epistola quadam.

Seu. l. 2.
Hil. ad
Constantium.
Ath. ep.
ad Solit.
Baron.
to. 3. A.
355-356

Opponebatur autem ei præter hæreticam in fide doctrinam, etiam hæc, quod Constantem Imperatorem concitasset contra Constantium, & quod literas scripsisset ex Alexandria ad Magnentium Tyrannum, quibus eum adversus Constantium provocasset: quod vocatus à Constantio, ad eum venire contempserit: & quod sanctam mentem evertisset, mysticum poculum fregisset; quod comminatus esset se inhibiturum commentum, qui de more Alex. Constantinopolim importabatur. Et quod Philomeno hosti Imperatoris crumenam aurii misisset; ut ipse scribit. His non contenti aduersarii, spargebant, quod Magus esset, & augurandi scientiæ vacaret, ut habet Sozomenus. Imò teste Metaphraste in eius vitâ, adulterij eum accusarunt, adductâ ad Iudicem feminâ, quæ se ab eo corruptam dicebat, eo quod Arsenium Episcopum occidisset. Et quomais agnita esset iniquitas, talia ei affigentium, sparsis tamen libellorum multis exemplaribus, & in totum orbem emissis, vulgarunt mendaciter, in omnibus accusationibus Athanasium esse conuictum. Quamobrè multorum inuidiam, & odia incurrit, malens magis placere Deo, quam hominibus, & humanos fauores non prensans, sed fugiens. Quocircâ præter assiduam fugam, quæ exagritus est, ut hostiis furorî cederet, à Constantino Rege, aliâs literato & pio Principe, decepto à quibusdam Episcopis, Athanasij accusatoribus, exilio multatus est, & in Gallias ad Treuiros abire iussus. Et tandem in Italia 12, vel 13, annis exul vixit, ut scribit Metaphrastes, & S. Epiphanius. Harum autem omnium procellarum causa nulla alia fuit, teste Epiphanius, quam quod Episcopus creatus, vehementi Religionis ardore æstuans, ac deplorando Ecclesiæ statu permotus, integritati Ecclesiæ modis omnibus consulere conabatur.

Athan.
apol. 1.
Soz. l. 4.
cap. 5.

Athan.
apol. 2.

ep. Con-
stant. ad
Concilium
in Tyro.

Metaph.
in vita.
Ep. hæc.
68. 69.

Orat. in
laud. Ba-
sil. & ep.
20 ad Eu-
seb.
Bar. to. 4.
Ann. 362.
363.

S. Basilium Magni, teste S. Gregorio Nazianzeno, eius socio in studiis, & vitæ Instituto, non tantum Eusebium Episcopum Cæsariensem, qui ante eum Ecclesiæ illi præfuerat, sibi aduersantem, & contumeliâ se afficientem habuit, sed & Ecclesiæ partem selectiorem, & sapientiorem, id est monachos, & alumnos Basilij, maximâ intentione incumbentes, contra Basilium, quem credebant suspectum esse in fide, seu, ut scribit S. Athanasius, in negotio veritatis: quæ res coegit Basilium secedere in solitudinem, & S. Athanasium scribere epistolam ad Monachos, pro defensione Basilij. Præter hos & 164. Neocæsarienses, antè Basilium adducti, sparserunt

de eo, quod esset gloriæ cupidus; inhians Episcopatu Neocæsariensi, quod de fide haud pie sentiret; rerumque nouarum esset cupidus, nec recto pede incederet in Euangelium.

Postquam autem factus est Episcopus contradicentibus multis, euitabatur ab illis, tanquam Hæreticus, & consortio pollutus Hæreticorum, inquit Baronius. Præterea accusatus fuit quod per literas cum Apollinari Hæretico communicaret, sicut prius cum Eustachio Sebastiano. Quamobrem quamplures Catholici se à communionem Basilij subtraxerunt, quæ de re ipse scribit. Dum aduersus Sabellium, & Marcellum, tres in Trinitate distinctas hypostasises assereret, auditores diffamantem eum, tanquam trium Deorum asserentem. Præterea eius aduersarij sparserunt, eum contra Catholicam asserentem, malè credere de Diuinitate Spiritus sancti, ut ipsemet scribit, & testatur Nazianzenus. Dum vndique in se constari calumnias, & non ab hostibus tantum, sed à proximis sibi studio atque affectione coniunctis, fidei, professione coherentibus, in suspitionem Hæreses adduci videret, factum est, inquit Baronius (quod & ipse testatur) ut nemini se iam propemodum crederet, omnesq; pariter vereretur. Imò & S. Athanasius fuit ei iratus, & minatus, ut ipse Basilium ad Athanasium scribit, à quo tamen aliâs fuit defensus. Quin & S. Damasi Pape studium erga Basilium, alias sibi carum, refrixit, adeo, ut ne responderet quidem ad Epistolam Basilij, ob rumores contra eum laud leuioris momenti sparsos, quod ipse innuit in quadam epistola. Ideo coactus fuit mittere Legatum Petrum, ad Damasum Papam, quod se purgaret. Eriam mortuo Basilio detraxerunt aduersarij. Ideo præter Gregorium Nazianzenum, scripserunt pro defensione mortui, apologias, eius Frater S. Gregorius Nyssenus, qui libros eius contra Eunomium scriptos ab aduersariorum calumniis vindicauit, ut author est Photius in sua Bibliotheca. Post Gregorium verò, id ipsum fecit Theodorus Antiochenus; nec non Sophronius.

S. Augustinus fuit insimulatus auaritiæ cum suis Hipponensibus. Iulianus quoque Pelagianorum aduocatus, dicebat S. Augustinum idem sensisse, quod olim Pelagiani.

Fussalenses quoque ciues accusarunt August. Cælestino Papam, quod eis præfecisset pessimum Episcopum. Fuit eia Catholicis quibusdam adscriptus Ethnicismus & Manichæismus teste S. Prospero, nimirum quod liberum arbitrium submoueret penitus & sub gratia nomine, necessitatem predicaret fatalem, aduersus etiam duas illum humani generis massas & duas credi velle naturas.

Mortuo August. multi Galliarum Presbyteri & alij plurimas scripserunt obiectiones, contra eius commentarios, quos aduersus Pelagianos ediderat: quos tamen defendit S. Prospero libris quatuor; & effecit cum S. Hilario, ut à Cælestino Papâ

Papâ Augustini doctrina approbaretur: quod fecit Celestinus; vt ex eius epistola octaua appareat; & scribunt Photius in sua Bibliotheca, & S. Prosper, & Vincentius Lirinensis.

S. Hieronymus pro Origenista habitus est, esse Seneca Sulpitio. Item pro Anthropomorphita habitus est à Rufino, vt apparet ex eius libri primi inuectiua.

Item à Vitali Episcopo Antiocheno primùm, deinde à Flauiano Episcopo Antiocheno, Sabellianus appellatus est, & ab alijs Catholicis hereticis proclamatus, vt ipsemet scribit ad Marcum Presbyterum Chalcedensem. Et ob has persecutiones ex Syria solitudine se discedere coactum ibidem scribit.

Item pro malefico, & Mago se habitum esse scribit in Epistola ad Aléxan: Me scelestum; inquit; quidam putant & omnibus flagitijs obrutum. Ego probrosus, & versipellis, & lubricus. Ego mendax, & Satane arte decipiens &c. Alius incessum meum calumniabatur, & risum.

Item à Clericis Romanis tantas persecutiones passus est, vt eam ob causam post triennium Romæ transectam, inde discedere coactus fuerit, vt ipsemet scribit. Hinc in epistola ad Eustachium de laudibus Paulæ; Multa, inquit, detrahant ex Paulæ laudibus, ne apud detractores & genuino me semper dente rodentes, hac fingere puter.

Postquam duo libri contra Iouinianum ab Hieronymo scripti Romam perlati sunt, impugnatu sunt non leuiter, præsertim à monachis illius gloriæ æmulis. Imò, inquit Baronius, plurimos alios, & quidem pios, Ecclesiæque Catholice assertores offensos expertus est, quod ab eo visum esset matrimonium despectum, dū virginitatem extollit. Iidem que in Pammachium concitati sunt, quem scirent omnes acerrimum semper fuisse Hieronymi defensorem. Quin & ipsum Siricium Papam fuisse commotum eadem causa, ipse Hieronymus testatur. Audio, inquit, totius in te vrbis studia concitata, audio Pontificis & populi voluntatem pari mente congruere &c. Vt ergo sedaretur concitatus rumor, Pammachus Hieronymi libros suppressere conatus est, sed quia iam sparsi erant, id effecit non poterat consilio: tamen Pammachij Hieronymus scripsit epistolam apologeticam pro libris suis, quæ se ei misisse scribit eadem epistola 52. Aded autem fuit frequens turba in Hieronymum obloquentium & obrectantium, inquit Baronius, vt vix ediderit scriptum aliquod, in quo non opus fuerit præterere apologiam, & in alios inuictuam, quod ipse tum pluribus locis, tum præcipue in Præfatione in Micheam Prophetam testatur.

S. Paulinus Episcopus Nolanus se à Clero Romano, & ab ipso Papâ Siricio passum, & ab ipsis quoque domesticis desertum scribit ex Vrbe Notanâ, & vehementer conqueritur. Et quauis iuste conquestum scribat Baronius, noluisse tamen in propria iniuriâ tam acerbè scripsisset;

quod forte ad eorum instructionem scriptum extare Deus vel voluit, vel permisit, qui à feris Dei iniquè tractatis, dicta vel facta feruentius, quam vellent, non æquo animo accipiunt, & interpretantur. Multa sunt, inquit, que ad nos inuitate te & de patriâ debeant sevocare. Præ ceteris amor pacis, & singa zelus, qui maximè conspectu, aut viciniâ amule conuersationis accenditur. Denique à nobis Romæ Zelotyporum incendia Clericorum, longinquitas vrbis extinguit, & omnis illic iniquitas obruit os suum, quia per absentiam inde nostram, quasi subducto fomite, segnis odiorum flamma frigescit, nec in voces audeat erumpere; licet dentibus frendat inuidia, dum iniquitatis suæ conscia, ipsa se erubescit, nec in promptu habet, vbi facies livida mentis accendat &c. Romæ quoque non pauci in Clero ipso, à quo solo videntur scandalizari, morsu inuidia videntur commoueri. Sed Domino gratias, qui & mihi indignissimo peccatori suo dedit dicere: Quoniam oderunt me gratis. Et infra: Plenius indicare poterant consensu nostri, quantum nobis gratia Dominicæ detrimentum faciat Vrbici Papæ (id est Siricii, vt explicat Baronius) superba discretio.

S. Ambrosius multorum inuidiam passus est, inquit Baronius, vti & S. Gregor. Nazianzenus, quod esset facilis ad recipiendos poenitentes, ad Ecclesiam ab Hæresi redeuntes: quod etiam ipse commemorat. Vt omittam, quæ passus est ab Arianijs, & eorum fautoribus. Sed tales cruce, quia gloriosum reddunt hominem apud bonos, non sunt ita graues, vti eæ, quæ imponuntur à bonis, & non tã in causâ fidei, quam cum detrahatur probitati, fidelitati, sinceritati, bono spiritui, & prudentiæ alicuius. Hymnorum meorum carminibus, inquit ipse, deceptam populum ferunt.

S. Martino Episcopo Turonensi, teste Seneca Sulpitio obiecta fuit Hæresis Priscillianistarum. Et in eius vitâ apud Surium sic scribit Seuerus: Cum esset summus Sacerdos, (id est Episcopus) ab infimis Clericis ledabatur, venenatis linguis & viperæ ore carpebatur: ab inuidis virtutibus eius & vitæ, quæ in illo oderant quod in se non habebant, & quod imitari non valebant. Et infra: nefandum, dolendum & ingemiscendum: non alij fuere insectatores eius, quam Episcopi.

Et alio in loco idem Seuerus sic de S. Martino scribit: Briccius furibundus irrupit, & plenus insania enomuit in Martinum mille conuitia, & ita aggressus est, vt vix manibus temperaret; se asserens sanctiorem, quippe qui à primis annis in monasterio in Sacra Ecclesiâ disciplinam, ipso Martino educante creuisset. Martinum verò, & à principio militia actibus sorduisse, & nunc per inanes superstitiones, & phantastica visionum ridicula, prorsus inter deliramenta sensisse.

S. Methodius, & Morauiz & Sclauorum Episcopus, qui primus cum S. Cyrillo lucè Euangelijs intulit, eaque illustrauit Moranos, & Sclauos, & Bulgaros, fuit Romæ accusatus calumniosè, quasi aliter doceret, quam ipse à Rom, Ecclesia

M m 2 acce-

Phot. in
Celestino
Pr. aduer.
Collat.
Vin. adu.
her. e. vlt.
Seal. r.
dial. c. 4.
epist. 77.
epist. 99.
ep. 8. ad
Demet. &
ep. 10. 99.
in prælat.
verf. Di.
dym. de
Sut. S.
Hier. ep.
si.
Dir. t. 4.
A. 390.
ep. 52.
Pamach.
A. 393.
l. 2. & ep.
3.
ep. 1. ad
Seuerum
Bar. Au.
394.

to. 4. An
379.
l. 2. de poe.
nit. c. 7.
& 8.
in Au.
xent.
l. 2. dial.
cap. 7.
cap. 27.
l. 3. dial.
de vitâ
S. Martini
cap. 20.

accepisset. Quamobrem à Ioanne Octavo, Summo Pontifice Romam euocatus fuit Anno Domini 879. per literas Ioannis VIII. 10. Iunij datus, vt Romæ suæ prædicationis rationem redderet. Venit ergo Anno sequenti Romam, & in Synodo causam dixit, probataque suâ fide, obtinuit à Romano Pontifice, vt Sclauorum lingua laudes Deo dicere, & Sacra peragere posset, quemadmodum scribit Baronius in suis ad Martyrologium Romanum notis.

9. Mart. f.

Nec Summi Pontifices fuerunt à calumniis maleuolorum & temerariorum liberi.

ep. 95. ad Inuoc.

S. Innocentius Papa I. à Pelagianis fuit traductus, quasi idem, quod illi, sentiret, teste S. Augustino, cum tamen vehementer Pelagianam Hæresin insectatus sit, vt patet ex eius epistolis, quæ extant inter epistolas Augustini.

libr. 27.

S. Damasus Papam Romanum ambitiosè appetiisse Episcopatum, & eo adepto causam fuisse multorum cædis, adhaerentium Vrsicino schismatico, ab aliis in eundem Episcopatum electo, scribit Ethnicus Ammianus, & Marcellinus schismaticus Romanus Presbyter in libello, quem obtulit Theodosio Imperatori de schismate Vrsicini.

to. 4. A.

381.

ep. 50. ad Pammac.

Th. l. 5. 2.

Soct. l. 4.

c. 24.

Soz. lib. 6.

cap. 23.

Nic. l. 11.

cap. 20.

Bar. to. 4.

A. 384.

epist. 52.

Etiã adulterij accusatus fuit vir sanctissimus, inquit Baronius, quem S. Hieronymus, *Virginem Ecclesiæ, Virginis decorè appellat*, eiusque mores eximios, etiam Græci prædicant, Theodoretus, Socrates, Sozomenus, Nicephorus. Facta ab eo miracula, non ipsi, sed Laurentio adscribebant, vt ait Baronius.

De S. Cornelio Papa & Martyre quidam fidei desertores, Nouatus & Nouatianus, sinistra quadam sparserant. Hinc S. Cyprianus Martyr, ei coeuius, sic eum defendit: *Quod quedam de illo inhonestæ, & malignæ iactantur, nolo mireris, cum scias hoc esse opus semper diaboli, vt seruos Dei mendacito laceret, & opinionibus falsis gloriosum nomen infamet, vt qui conscientia sua luce clarescant, alienis rumoribus sordidentur.*

Sed non tantum à Nouatiano atque Nouato calumniæ contra S. Cornelium scriptis literis per vniuersum orbem sparsæ erant, sed testata eadem reddebantur Confessorum epistolis, inquit Baronius, quorum ob annum, ac diuturniorem carcerem gloria erat apud omnes insignis. Qui quidem id nec segniter curarunt. Nam, vt ipse Cornelius testatur ad Cyprianum, scribens, cum ad omnes Ecclesias earum nomina litera calumniis & maledictis plena eademque frequentes misse essent, eâ ex causa, vt ait, omnes penè perturbata sunt Ecclesie, & complures ex eis errore decepta, cogitantes se errare non posse, si eorum affectarentur vestigia, qui Christum toties magnâ gloriâ confessi essent, eadem ipse in errore manserunt, donec eundem, qui sic lapsi fuerant Confessores facti penitentes ad Ecclesiam redierunt.

to. 2. A.

254.

apud Cy-

Pr. ep. 46.

S. Antonium Abbatem, multi dicebant Arianâ hæresin esse infectum, vt coactus fuerit ad hanc sui nominis abolendam infamiam deletere ali-

quantisper eremum, & viuendo in ciuitate contrariam asserere Arianis doctrinam.

S. Benedictus quam multas passus sit persecutiones & vitæ discrimen à suis monachis, scribit S. Gregorius Papa. Tandem discedere ab eis coactus est, & ad montem Cassinum secedere.

S. Franciscus à proprio Generali, Fratre Elia, tanquam turbator & destructor Ordinis habitus est, & malè tractatus, & quod peius est, infamatus libris editis & imprellis, quasi in vitæ secularis adolescentiâ lasciuia iuuentis ardoribus delictus fuerit, & corpus habuerit maculatum & deturpatum fetore luxurie, & inquinamenti ac sordibus multorum peccatorum mortaliū, & verbis & canonicis impudicis fuisse deditum. Vti ex Vincentio Belluacensi in Spec. hist. libr. 29. cap. 97. refert S. Antoninus 3. p. hist. tit. 24. c. 2. Quos solidè refellit amicus meus R. P. Fr. Lucas Wadingus in apparatu ad primam partem Annalium Minor. §. 4. num. 10. 11. 12. 13. 14.

S. Romualdus Fundator sui Ordinis, teste B. Petro Damiano in eius Vita, accusatus ab impuro iuvene, disciplinam eius non ferente, quasi nefandum scelus secum perpetrasset, à suis subditis in publico Conuentu damnatus est, tantquam laqueo & igne dignus cum ipsa sua cellulâ, & quidem centenarius, verticulusque idè sacra celebrare mysteria.

S. Petrus Martyr Ordinis Prædicatorum, accusatus de vitâ mulierum ad suam cellulam admittance & conuersatione in publico Capitulo damnatus fuit, & in exilium ablegatus ad aliud minus celebre monasterium, vt infra videbimus n. 145.

Cum S. Bernardus dono prophetiæ futura prædicere cepisset, & varios sanare infirmos, & sic deinceps concessis diuinitus donis vt pergeret, fratres eius, & auunculus in eodem cum eo monasterio Claraualensi viuentes, durius arguebant, acrius muebantur: & quod hoc faceret in iuuenti ætate, & nouâ adhuc conuersatione, spirituali sollicitudine ei muebant. In quo zelo Galdricus auunculus eius, & Guido primogenitus fratrum ceteros anteibat, vt ipsos tanquam geminos quosdam stimulos carnis suæ ne gratiarum magnitudinem extolleret, accepisse diuinitus videretur. Neque enim pariebant verbis durioribus exagitantem teneram verecundiam eius, calumniantes etiam bene gesta, signa omnia admirantes, & hominum mansuetissimum, nihil contra adicentem, frequenter vsque ad lacrymas improperis & opprobriis assilgentes. Et cum iuuenem quendam, cuius pedem fistula occupauerat, signans statim sanasset, sæpè dictus beati viri frater, ne ipso quidem poterat compefci miraculo, quod minus inereparet eum, & presumptionis argueret, quod acquiesceret tangere hominem.

Et cum author eius Vitæ, qui hæc scripsit, addidit ex ore S. Bernardi admonitione, quam eundem monacho absentem trans mittebat per alium monachum, de quadam re occultâ ei diuinitus

tus reuelatâ, postea de rebus eiusmodi familiares S. Bernardi examinaret, & miranti illi in simili causa, multâ mirabiliora de eo essent narrata, & hoc ipsum à Guidone fratre S. Bernardi quæreret; Fabula sunt, inquit, que auditis, & suo more, & solito studio fraternas virtutes deprimebat. Quamquam postea & ipse cogente veritate factus est, multa Bernardo in oratione reuelati, idque se esse expertum.

ep. 116. ad Innoc. P. ep. 111. ad Iohann. Iohann. I. 1. cap. 60. Goffr. I. 3. vii. S. Bern. cap. 4. Iohann. Ab. ep. 111. apud S. Bern. I. 1. c. 4. to. 12. A. 1149. a. 6.

Postea cum S. Bernardus zelo Dei motus conaretur per literas impedire magna, que Comes Rodolphus Ecclesiæ inferebat, damna, iis literis offensus Suesionensis Episcopus, acerbas ad S. Bernardum dedit literas, quibus inter alia ipsum talia scribentem, spiritu blasphemie afflatum esse redarguit. A qua censura purgans se Sanctus, ei respondit.

Sed grauior fuit illa tempestas, quam passus est ob infelicem successum, mundi iudicio, belli pro Hierosolymâ liberandâ, eius quoque consilio suscepti à Rege Francorum, cum expeditio illa infelicem habuit successum, victis ab hoste Christianis, quamuis S. Bernardus etiam innumera signa, atque miracula in huius rei confirmationem edidit, illam omnibus suadens, & promittens felicem successum. Sed ob infelicem successum belli in authorem eius S. Bernardum obloquentium omnium lingue conuersa sunt, adeo ut fuerit ipsi necesse, pro se Apologiam scribere: quod & alij pro eo fecerunt; quamuis post infelicem illum belli successum, S. Bernardus puero cæco, multis præsentibus visum testitisset: & quidem ad ostendendum (vt Vitæ eius authôr scribit) verbum illud prædicationis, ad bellum suscipiendum hortantis, à Deo exiisse, & ei prædicanti Spiritum Dei affuisse. Sed, vt bene obseruauit sanctus ille Cardinalis Barontus, Sicut Redemptori tot ab eo edita non profuerunt miracula, quin in eum calumnia atque blasphemie iacerentur, imò etiam mortis turpissima traderetur, ita nec satis S. Bernardo eiusmodi miraculo suspitionem de præsumptâ temeritate purgasse, quin de iis ipsis (scilicet miraculis) iugiter calumniam pateretur, adeo, vt fuerit ipsi necesse pro se ipso scribere apologiam post biennium, cum libros scripsit de consideratione ad Eugenium Papam.

Sed quod his maius est, quamuis S. Bernardus potissimum effecerit, vt Innocentius II. pro vero Papa, & Christi Vicario in Schismate Petri Leonis reciperetur à Gallis, & Germanis, & aliis, tantam tamen postea eius indignationem incurrit, vt ab Innocentio proditionis fuerit accusatus. Quam à se notam Bernardus conatus est iustâ defensione amouere, scriptâ ad eum epistolâ.

Denique olim Magi & Philosophi Ethnici, Christianos de pudicitia suspectos reddere conabantur, teste S. Athanasio, & S. Iustino Martyre, & Origene, & Tertulliano. Imitemur ergo hæc Sanctorum exempla, forti & læto animo

tolerando quauis linguarum & penarum nos iniquè describentium, aliatque iniurias. Nam, vt I. 9. ep. 146. bene scribit Ennodius, Professio cecitatis est, bona ante oculos in exemplum locata respicere, & vnde imitatione proficias, non teneres. Hoc modo S. Chrysostomus Sanctorum exemplis se animabat: Et quidem, inquit, cum vrbe Constantinopolitanâ exigerer, nihil horum curauis, sed ita mecum ipse locutus sum: Si Imperatrix me proscribere volet, proscribas: Domini est terra & plenitudo eius. si ferrâ discindere volet, discindas: Isaiam habeo exemplum. si me in mare vult proiicere, Iona reminiscar: si in caminum vult conicere, tres illos iuuenes habeo, qui id pertulerunt: si me bestis vult obicere, Danieli meminerò in lacum leonum coniecti: si lapidar e me vult, Stephanum habeo Protomartyrem: si caput mihi vult auferre, Iohannem habeo Baptistam. Eodem modo exemplis Sanctorum erigamus nos ad ferenda promptè aduersa.

Hortum ergo exemplis solentur se infirmi, & perfectiores Christi crucis amatores, ad similia pro Christo Crucifixo sine suâ culpâ & causa toleranda, animentur: eam etiam ob causam, quia in ipsis Christus ipse passus est, iuxta illud: Saule, Saule, quid me persequeris? Nam, vt scribit S. Paulinus, Ab initio seculorum Christus in omnibus suis patitur. In Abel occisus à fratre, in Noe irrisus à primogenito filio, in Abraham peregrinatus, in Isaac oblatus, in Iacob famulatus, in Ioseph venditus, in Moyse expositus & fugatus, in Prophetis lapidatus & sectus, in Apostolis terrâ à mariq, iactatus, & multis ac variis beatorum Martyrum cruciatibus frequenter occisus. Ipse igitur etiam nunc infirmitates nostras & agriuidinem portans; quia ipse est homo semper pro nobis in plagâ positus, & sciens ferre infirmitates, quas nos sine ipso nec possumus ferre, nec nouimus. Ipse & in te patitur opprobria, & ipsum in te odit hic mundus. Sed gratias ipsi, quia vincit, cum iudicatur, & triumphat in nobis. Ideò Christus Petro erucem declinanti, & ex Vrbe idè exeunti, ad urbem veniens, Petro crucifixionem prædicens, & ad eam illum animans dixit: Venio iterum crucifigi; vt ait S. Ambrosius.

Sed cum Opuscula mea sexui quoque faminico, præsertim Monialibus, prodesse cupiam, & vt eorum Confessarij & Concionatores habeant aliqua exempla, pro afflictarum per accusationes iniquas solatio, commemorabo hæc aliqua, etiam de sanctis mulieribus, multa passis, iniqua & indigna, à linguis maledicis ac temerariis: quandoque verò etiam à virtus bonis & piis, sed facile credulis, ac deceptis ab aliis, vel affectu aliquo inordinato, aut priuatâ offensione laborantibus.

Primo loco ponenda est Beatissima Virgo Dei genitrix Maria, quæ non tantum internis doloribus supra commemoratis martyrizata fuit, sed etiam graues censuras (spectatâ eius summâ innocentia) à vitis etiam sanctis passa est. Quamuis enim omni actuali peccato caruerit,

tuerit, vt tenet S. Ecclesia Catholica, probante
fess. 6. can. id Concilio Tridentino, & docent SS. Patres
23. citati à Bellarmino & Canisio, subscribente S.
Bel. l. 4. de Thomà; tamen non effugit sanctissima & pu-
amili. gr. rissima Virgo censuras bonorum.

I. r. cap. 6. *Inprimis proprio sponso S. Ioseph fuit suspen-*
Can. l. 1. *da de adulterio, cum eam videret grauidam &*
de B. Vir. *non à se factam grauidam, cum quâ conuenerat*
cap. 10. & *de seruandâ Virginitate in illo statu, ideoque*
L. 4. c. ult. *voluit occultè dimittere eam. Quamuis*
Th. 3. p. q. *enim aliqui Patres, vt Origenes, & S. Bernardus*
27. a. 4.

Orig. h. 1. *(qui ait hanc esse Patrum sententiam) piè dicant*
in diu. *Iosephum voluisse dimittere Mariam ex humili-*
Euang. *itate, eo modo quo Petrus Christo dixit: Exi à*
Ber. h. 2. *me Domine, quia homo peccator sum. Et Salmeron*
in Missus *tredecim rationibus hoc confirmat; tamen alij*
elit. *contrarium sentiunt, ideo eam dimittere vol-*
Luc. 5. *uisse, quod adulteram suspicaretur. Ita S. Iusti-*
3. *nus Martyr, S. Chryostomus, S. Augustinus,*
cap. 30. *Theophylactus & Euthymius, Franciscus Lu-*
Iust. dial. *cas in Commentariis, & noster Maldonatus, &*
cù T ryp. *ex verbis Angeli hunc esse sensum literalem*
Chry. h. 4. *probant. dixit enim: Noli timere accipere Mariam*
& h. de S. *coniugem tuam, quod enim in ea natum est, id Spiritu*
Sufanna, *sancto est. quasi Ioseph non de Spiritu sancto, sed de*
& h. 7. in *adulterio natum putaret, ideoque timeret accipere, ne*
A. ad *probare adulterium videretur, aut quia factam vt pu-*
Maced. *tabat, sibi ferre nolebat iniuriam, inquit Maldonatus.*
Aug. ep. *Virgini autem honestissimæ non potest*
51. & l. 16. *maior iniuria, magis infamans, inferri, quàm si*
de verb. *iudicetur adultera, & pro tali vulgetur. Quocir-*
Dom. & *cà etiam sine infamatione, si apud aliquem sis*
l. 8. de *in opinione malâ, præsertim Superiorem tuum,*
Lud. de *vti fuit Ioseph Mariæ, non mixeris, gaudeas;*
vitâ P. *talem opinionem nec Virgo sanctissima ef-*
Aluar. c. *fugit.*
40. h. a.

Aug. l. de *Secundò, cum Beatissima Virgo valdè ama-*
S. Virgin. *uerit virginitatem suam, & de eâ totâ vitâ ser-*
cap. 4. *uandâ votum emisit, vt sentiant Sancti Pa-*
Nyss. f. de *tres Augustinus Nyssenus, Anselmus, Bernardus,*
Natiuit. *& Rupertus, ac Hugo Victorinus, & Abul-*
Ansel. de *lenus, ac vniuersa Schola cum Magistro sent. in*
Excel. *4. dist. 30. & S. Thoma, & ipsa B. Virgo id reue-*
Virgia. *lauiit S. Brigittæ l. 1. Reu. c. 10. & l. 7. c. 25. Jilam-*
Ber. l. 3. & *que seruauit ad mortem, magna ei iniuria illata*
4. super *est ab iis, qui eam post Christi partum Virgini-*
Missus *tem non fuisse blasphemarunt, idque ex S. Scri-*
est. & f. de *pturâ probare conati sunt aliquot argumentis,*
passio. *Iouinianus, Heluidius, Ebionite, & Eunomiani,*
col. 1. *refutati à S. Hieronymo aduersus Heluidium,*
Hugo l. *& à S. Chryostomo, & ab alijs, vt Tertulliano*
de perpet. *l. de vel. Virg. S. Epiphano hæz. 51.*
Ruper. *Tertio, fuerunt etiam hæretici, qui Christum*
l. 3. in Cât. *ab eâ non Virgine editum, sed à Iosepho gene-*
Th. 3. p. q. *ratum fuisse assererent, vt testis est S. Cyrillus*
28. a. 4. & *Hierosolymitanus, catech. 12. col. 7. & 8. idque*
in 4. d. 30. *ex Euangelio S. Matthæi malè intellecto pro-*
q. 2. a. 1. *bare conati sunt.*
Capitol. *Quarto, S. Chryostomus importunitatem,*
ibid. q. 1. *ambitionem, & ostentationem, humillimæ Dei*
Pal. q. 1. *Genitrici adscribit. Hom. 45. in cap. 12. Matth. Abul. q.*
Scotus ib. *quâ in te eum excellisse ait S. Thomas, & me- 31. no. c. 1.*
q. 1. a. 2. *rito. Quindò, iterum idem Sanctus eam perstringit 3. p. q. 4.*

Genitrici adscribit. Hom. 45. in cap. 12. Matth. Abul. q.
quâ in te eum excellisse ait S. Thomas, & me- 31. no. c. 1.
rito. Quindò, iterum idem Sanctus eam perstringit 3. p. q. 4.

Quindò, iterum idem Sanctus eam perstringit
h. 20. in Ioan. ponderans illa verba Ioan. 2. Vi-
num non habent: Optabat, inquit, vt ipsa clarior
filij gratiâ efficeretur, & fortasse aliquo humano affi-
ciebatur affectu, quemadmodum & fratres eius, cum
dixerunt, Ostende te ipsum mundo, cupidi eius miracu-
lus sibi santam comparare: Idcirco asperius respondit:
Quid mihi & tibi mulier? Imò notat Maldonatus
in c. 2. Ioan. ver. 4. Inter veteres auctores paucos ad-
modum inueniri, qui non aut aperte dicant, aut obcu-
re significent, aliquam culpam, aut errorem cerè suspi-
se, quod filium ad faciendum miraculum incitauerit, si
non ob aliud, cerè quia intemptiuè & ante tempus id
fecit. Hoc illi, vt minimum dicam, Chryostomus, Theo-
phylactus, hoc Euthymius & Ammonius Presbyter at-
tribuant. Quin & S. Irenæus ait, Dominum tes-
pellendo eius intemptiuam festinationem di-
xisse: Quid mihi & tibi est mulier?

Sextò, S. Ambrosius ponderans Christi duo-
denis remanationem in Hierusalem, & dicta à
Christo Matri verba: Quid est quod me quærebatis,
ait: Hic mater arguitur, quia adhuc quæ humana sunt
exigit. Et S. Athanasius à Christo ait increpatam
seu reprehensam. Si arguitur à Christo, qui non
nisi rectum poterat de omnibus ferre iudiciû,
aliquid fuit in Matre reprehensione dignum,
iudicio huius sancti, quod à Christo recto Iudice
argueretur. Sed nil profusus fuit in eâ repre-
hensione dignum.

Septimò, Conceptam fuisse in peccato origi-
nali (ac proinde fuisse tunc diaboli mancipium,
inimicam Dei, Deo exosam) multi viri docti &
pij docent, quod est magna nota illius: quos ta-
men excuso à culpâ, & non condemno.

Sufanna innocentissima, & quæ maluit vitæ &
famæ subire discrimen, quàm se adulterio con-
taminare impudè, quantam passâ sit coram om-
nibus concinibus famæ ac honoris iacturam, et-
iam mortis infamis subeundæ decretum, notum
est ex Sacris Literis. Sanè confusio summa, quâ
subit coram marito Ioakim, coram tribunali
Iudicum, & coram totâ numerosâ ciuitate, gra-
uior ei fuit, quàm mortis supplicium, illud si
subiisset. Idcirco inquit S. Chryostomus: Nulli ad
laqueum conuolarum, fama opprobria non ferentes.
Augebat confusionis sensum, duorum testium
iniquorum auctoritas, à senio & iudiciariâ po-
testate commendata, qui se proprijs oculis scô-
lus patrum cum adolescente, vidisse, coram
vniuersa multitudine asserabant, à quâ statim
ad mortem condemnata fuit, quam non eua-
sisset, ni Deus eam per Danielelem defendisset.

Sancta Cathar. Senensis, virgo innocentissi-
ma, quæ nunquam Deum totâ vitâ suâ peccato
lethali offenderat, & rarè venialibus de moni-
operâ incurrit temerarias suspiciones cuiusdam
grota, canero sanctissimo laborantis, cui ipsa
diligen-

diligentissimè ministrabat, ut putaret castissimam Virginem, quoties ipsi non adesset, obsecrans adhibere ali- cibus occupari & quomodo ad demon perduxit egrotanti, ut iam palam de turpitudine infamaret Virginem in- nocentissimam: Qui rancor cum peruenisset ad Sorores, & quadam ex Senioribus adissent egrotam, sciscit- rata ex ea, num vera essent, illa fallaciter asseruit, vera esse. Hinc factum, ut nimium credula Sorores exprobra- rent sanctæ Virginis scelus. Postea ob rara Dei dona, quæ cernebantur, & sciebantur de illâ, quanta perpessa sit etiam à familiaribus, nemo dicendo & scri- benda potest consequi. Cum enim illi ea capere non pos- sent, carere malebant, & lacerare, quam admirari, & venerari. Murmurabant, & obirectabant, mordebant: ipsum etiam Thomam Confessarium, ed adigebant in- iurum, ut eam reprehenderet. Hinc incredibiles in ani- mo religiosa Virginis angustia nascebantur. Non enim illa aut præcepta sui Confessarii negligere, aut proximo offendiculum præbere ausa erat. S. Theresia, innocen- tissima Virgo, incredibilia passa est, ab omni ge- nere hominum, etiam bonorum & valdè spiri- tualium. Habebatur enim à multis pro illusa à diabolo: eius oratio & revelationes irrideban- tur: aliqui tanquam obsessam à demone exor- cismis Ecclesiæ curare volebant: alij eam ad factum Inquisitionis Tribunalis detulerunt, quo- circa eius iussu quædam moniales examinatæ fuere de vitâ & moribus Theresiæ, iniquè eor- tam facto illo Tribunali traductis: ut nil dicam de maximis aduersitatibus, quas passa est, non tantum ab externis, sed etiam à proprijs supe- rioribus tum in fundatione monasteriorum, tum in reformatione sui Ordinis, & Regulæ primitiua reuocatione.

CAPVT QVINTVM.

Quæ dispositio debet esse erga eos, qui no- strarum tribulationum sunt causa?

Videamus nunc, quomodo nos gerere de- beamus, dum iaculis linguarum vulnera- tur, vel aliis modis læditur, vel occiditur bona de nobis opinio, & fama, & honor. Porro cum, ut supra dixi, non quomodocumque debeamus esse perfecti, sed conspicuâ, hoc est, eximiam per- fectione ornatam, illos modos hac in re propo- nam, iuxta quos, magni Dei serui & valdè per- fecti procedere solent, dum ab humanis lin- guis humiliantur, & diffamantur, & aliis modis affliguntur.

ri. Offende caritatem & tu, & Fratres tui, & singulis seorsim habitemus, & non veniamus ad nos inuicem hebdomadâ hæc. Et respondit abbas Pastor. Faciamus qualiter vis. Et fecerunt sic. Erat autem ibi in templo statua lapidea: & surgebat quotidie manû Abbas Anub, & faciem statua illius lapidabat, vespere autem dicebat signose mihi. Et totâ hebdomadâ ita fecit. Die autem Sabbathi, occurrerunt sibi inuicem. Et dixit Ab- bas Pastor Abbati Anub. Vidi te Abba, hebdomadâ istâ lapidantem faciem statua huius, & iterum peniten- tiam agentem apud eam: fidelis autem homo hæc non facit. Et respondit Senex. Hanc rem ego propter vos fe- ci. Quando me vidisti lapidantem faciem statua ip- sius, num locuta est: num furari: Et dixit Abbas Pastor. Non. Idem, quando apud eam penitentiam egi, num turbata est: num dixit: Non ignosco. Et respondit Abbas Pastor. Non. Et ille dixit. Ergo, & nos, qui sumus septem Fratres, si vultis, ut maneamus simul, efficiamur, sicut statua hæc: quæ contumeliis affecta non turbatur. Si au- tem non vultis ista fieri, ecce quatuor ingressus sum ad aditum templi huius, vnusquisq; quod vult exeat, & quod vult vadat. Illi autem hæc audientes, prostrauerunt se in terram abbas Anub, & dixerunt ei. Quomodo inbes, Pater: ita fiat faciemus: quod dixeris nobis. Postea autem recessit Pastor Abbas dicens. Quia mansimus simul per omne tempus vite nostræ operantes, & facientes omnia secundum verbum senis, quod dixit nobis, & sic transi- uimus omne tempus vite nostræ cum quiete & pace. Ita nos debere esse inexpugnabiles, & quasi im- passibiles, agnouit etiam Seneca. Inuulnerabile est, inquit, non quod non feritur, sed quod non leditur. Et ex hac tibi nota sapientem exhibeo. Nunquid dubium est, quin certius robur sit, quod non vincitur, quam quod non læsesitur: eam dubia sunt vires inexperta: ut meritò certissima firmitas habeatur, quæ omnes incur- sus respuit: sic tu sapientem melioris scito esse naturæ, si nullus iniuria illi nocet, quam si nulla sit. Et illum for- tem virum dicam, quem bella non subigunt, nec admo- ta vis hostilis exterrit, non cui fingere est otium inter desides populos. Huiusmodi igitur sapientem nulli esse iniuria obnoxium. Itaque non refert quàm multa in illum coniciantur tela, cum sit nulli penetrabilis. Quomodo quorundam lapidum inexpugnabilis ferro duritia est, nec secari adamas, aut cadi, vel feriri potest. Sed incurrentia vitro retundit, quemadmodum quæ- dam non possunt igne consumi, sed flammâ circumfusâ, rigorem suam, habitumq; conseruant, quemadmodum in altum proiecti scopuli mare frangunt, nec ipsi vlla fauista vestigia tor verberati faculis ostentant. Ita Sa- pientis animus solidus est, & id roboris collegit, ut tam tutus sit ab iniuriâ, quam illa quæ retuli. Quid igitur? Non eris aliquis, qui sapienti facere tentet iniuriam? Tentabit, sed non perueniet ad eum: maiore enim interuallo à contactu inferiorum abductus est, quàm vs- que ad illam vires suas perferat. Etiam cum potentes, & imperio edicti, & consensu seruienium validi, nocere ei tentent, tam citra sapientem omnes eorum impetus deficiunt, quàm, qua neruo tormentisq; in altum exprimuntur, cum extra visum exillorunt, ci- tra calum tamen.

e.4j. vic.

lib. 1.4. cap. 17. vic.

l. de Con- fol. c. 3.

120.

L. s. libel. 17. au. 11. Rol. pag. 62. n. 11

Primò, non turbemur ob aduersitates, sed iri- star statuae perferamus, quæ nobis sunt molesta. Extat hac de re pulchra historia pro nostra in- structione in Vitæ Patrum. Narrauit Abbas Ioan- nes, quia Abbas Anub, & Abbas Pastor, & residui Fra- tres eorum, ex vno utero nati, Monachi fuerunt in Sci- thi: vnde descendentes aliò, deliberabant, vbi habitare de- berent: & manserunt illic in templo quodam antiquo paucis diebus. Dixit autem Abbas Anub Abbati Pasto-

